

Sabine Kuegler

DIJETE IZ DŽUNGLE

S njemačkoga prevela

Maja Šešok, prof.

Škorpion

Sadržaj

Prvi dio	11
Moja priča	14
Izgubljena dolina	19
Prvi susret	26
Narod Fayu	33
Neki drugi život	39
Gdje je sve počelo	44
Zapadna Papua (Irian Jaya), Indonezija	48
Otkriće naroda Fayu	53
Poziv u kameno doba	66
Drugi dio	71
Jedan dan u džungli	73
Noćni posjetitelji	78
Prvi rat	82
Zbirka životinja, prvi dio	86
Luk i strijela	93
Godišnja doba u džungli	97
Spirala ubijanja	104
Vijesti iz vanjskoga svijeta	108
Opasnosti u džungli	111

Doris i Doriso Bosa	119
Nakire, žene i ljubav	121
Čamcem po rijeci	128
Moj brat Ohri	136
Šišmiševa krila i pečeni crvi	139
Jezik Fayu	147
Tarzan i Jane	152
Zbirka životinja, drugi dio	156
Malarija i druge bolesti	160
Naučiti opraštati	167
Judith više nije djevojčica	173
Moja prijateljica Faisa	178
Unutarnji sat džungle	182
Dobri i zli duhovi	186
Odlučujući rat	188
Vrijeme leti	192
Treći dio	195
Odmor u »domovini«	197
Zov džungle	203
Dijete bez imena	210
Ljepotica i zvijer	214
Bisa i Beisa	217
Kultura koja izumire	220
Nije dobro da je čovjek sam	222
Preljub i ostale životne nedaće	225
Dan Ohrijeve smrti	229

Moje novo pleme	233
Chateau Beau Cedre	235
Sama	254
Ponovno na početku	259
Epilog	262
Zahvala	265

Moja priča

Željela bih ispričati priču, priču o djevojčici koja je odrasla u nekom drugom vremenu... Priču o ljubavi, mržnji, praštanju, okrutnosti i ljepoti života. To je istinita priča... Moja priča.

Mislim da je bio početak listopada. Sedamnaest mi je godina, odjevena sam u prevelike tamne hlače, pulover na pruge i lagane cipele koje me posvuda stišću, tako da mi se čini da će mi zgnječiti stopala. Bole me stopala jer sam u životu dotada tek rijetko nosila cipele. Moja se jakna doima kao iz prošloga stoljeća (što vjerojatno i jest). Tamnoplave je boje, s kapuljačom koja mi pada preko očiju kad je navučem. Tu sam odjeću dobila.

Ledeno mi je, drhtim, jedva da još osjećam ruke i uši. Ne nosim ni potkošulju ni rukavice, šal ili kapu. Nisam se više sjećala kako se u zimi valja odjenuti. Gotovo da i ne znam što je uopće zima.

Stojim na glavnom željezničkom kolodvoru u Hamburgu. Ledeni vjetar zviždi preko perona. Upravo je prošlo devet ili deset sati, više se ne sjećam točno. Ostavili su me na kolodvoru i objasnili mi kako da pronađem svoj vlak... Mnogo je brojeva u igri. Nakon nekog sam vremena uistinu došla na odgovarajući peron – peron broj 14.

Sa sobom imam torbu, koju čvrsto privijam uz sebe, i kovčeg s onih nekoliko stvari koje sam mogla ponijeti. U ruci držim voznu kartu i po stoti put pogledavam na nju kako bih broj svoga vagona utisnula u pamćenje.

Nervozna sam, sva su mi osjetila izoštrena. Nepovjerljivo promatram ljude oko sebe i spremna sam na borbu ukoliko me netko napadne. Ali čini se da nitko ne obraća pažnju na mene.

Sve mi je to tako novo, tako strano, mračno i prijeteće. Pogledavam niz perone, kadli čujem obavijest s razglasa. Tek djelomično razumijem

*Sabine Kuegler,
2004. godine*

što je rečeno, toliko je buke oko mene! Promatram kako se bliži vlak koji će me odvesti u novi život. Oči mi se sve više šire – danas, sa sedamnaest godina, po prvi puta vidim pravi vlak.

Bliži mi se takvom brzinom da u strahu uzmičem nekoliko koraka. Ovaj vlak izgleda drugačije od vlakova koje sam vidjela u knjigama. Nije okićen cvijećem, nema dima iz dimnjaka, a i boja je drugačija. Ovaj je vlak tako velik i jeziv, poput dugog bijelog crva koji puže iz crne rupe.

Kad se vlak konačno zaustavi, ljudi počinju ulaziti kao ludi. Nekoliko sekundi ostajem nepomično stajati, na trenutak zaboravljam hladnoću i promatram ovo ogromno vozilo ispred sebe. Istovremeno osjećam znatiželju i strah. Tada primjećujem broj na vagonu predamnom. Uspoređujem ga s onim koji piše na mojoj karti i vidim da se ne poklapaju. Okrećem se lijevo i desno, čini se da je vlak beskrajno dug. Izvan sebe, počinjem trčati prema njegovom stražnjem kraju. Brojevi vagona nisu ni slični onima na mojoj karti. Iznenada čujem glasan zvižduk. Prestrašim se i ogledam oko sebe. Čovjek u uniformi drži neki

čudnovati štap prema gore. Uhvati me panika kad primijetim da to ima neke veze s polaskom i brzo uskačem kroz najbliža vrata. U pravom trenutku, jer vlak već kreće.

Na trenutak stojim na mjestu i ne znam što bih. Srce mi udara tako jako da se čini da će puknuti. Tada primjećujem da postoje vrata koja omogućuju prolazak kroz vagone. Potrčim prema naprijed. Počinjem se znojiti i dobro pazim da nepoznate slučajno ne bih pogledala u oči. Čini se da vagonima nema kraja, samo se nastavljaju. Iznenada se nađem u odjeljku koji izgleda ljepše od onih kroz koje sam upravo protrčala – prvi razred. Odavde nemam kamo dalje. Zbunjena zastajem. Oči mi se pune suzama.

U tome se trenutku iz jednoga odjeljka pojavi muškarac i pogleda me. Brzo se okrenem od njega, ali on mi prilazi. Pita može li mi pomoći. Pogledam ga: čini se da se bliži četrdesetoj, tamno odijelo, smeđa kosa i svijetloplave oči. Pokazujem mu svoju kartu i pitam ga za vagon s tim brojem. Upravo u tom času hodnikom prolazi muškarac u uniformi. Baca pogled na moju kartu i zatim mi ravnodušno priopćava da sam u krivom vlaku. Srce mi staje, blijedim. Kontrolor je očito uočio moj strah jer me odmah umiruje i objašnjava da iznimno postoje dva vlaka koja voze do istog odredišta.

Pitam ga što mi je sada činiti. Istovremeno se borim sa sve većom navalom panike. Objasnjava mi da ćemo uskoro stati te da se onda na istome peronu mogu ukrcati u drugi vlak.

Nakon što je provjerio kartu plavoookog muškarca, koji i dalje stoji pored nas, kontrolor pozdravlja i odlazi dalje. Gledam za njim, imam veliku knedlu u grlu i istoga se trena ponovno osjećam bespomoćno i prepušteno samoj sebi. Stojim sama s nepoznatim bijelim muškarcem u polumračnom vagonu, u stranoj zemlji. Kroz glavu mi brzo prolazi misao da bi me mogao silovati ili čak ubiti kako bi me okrao. Kao da sve priče koje sam čula o opasnostima modernog svijeta postaju stvarnost. Kako da se zaštitim? Uz sebe nemam ni luk i strijelju, ni nož.

Neznanac me uz sažaljivi osmijeh pita ne bih li željela doći u njegov odjeljak i tamo pričekati svoju stanicu. Odmahujem glavom i odgovaram da ću radije čekati na hodniku. On pokušava još jednom uz primjedbu da je u odjeljku ipak daleko udobnije. Sada sam sigurna da

mi želi učiniti nešto nažao. Kažem *ne*, uzimam svoj kovčeg i bježim u mali prostor između vagona. On me slijedi i pita odakle dolazim. Iz Hamburga, odgovaram drhtavim glasom.

Osjećam ogromno olakšanje kad vlak u tome trenu počne usporavati. Stojim pred vratima, a neznanac me i dalje slijedi. Molim Boga da ode. Kad vlak stane, želim izaći, ali vrata se ne otvaraju. Što sada? Moram li ih negdje stisnuti ili povući? Tresem ručku, ali ništa se ne događa. Tada se neznanac progura pored mene, okrene crvenu polugu i vrata vlaka se otvaraju.. Kakvoga li olakšanja kad napokon pred sobom ugledam peron! Još samo korak i izvan sam opasnosti. Brzo zahvaljujem i zakoračim van.

Vrata se zatvaraju iza mene; još vidim tamnu neznančevu figuru na prozoru vlaka koji odlazi. Osvrnem se oko sebe, sama sam, na peronu nema nikog drugog. Mračno je, ako izuzmemo nekoliko usamljenih svjetala iznad mene. Opet počinjem osjećati hladnoću. Počinjem drhtati, to je meni dotada nepoznata bol. Zubi mi cvokoću, čeznem za sparinom tropske šume i vrelinom sunca. Ne znam gdje sam ni što mi je činiti ako idući vlak ne dođe. Hoću li se smrznuti ovdje?

Čini mi se kao vječnost, ali vlak se na kraju zaustavlja preda mnom. Osjećam veliko olakšanje – ovoga puta čak uspijevam pronaći pravi vagon. Ulazim, ugledam prazno mjesto i pretpostavljam da svoj kovčeg moram ostaviti u velikom pretincu uz hodnik, u kojem se nalaze i ostali. Ostavljam u njemu svu svoju imovinu i sigurna sam da će mi je netko ukrasti jer je sa svoga sjedala ne mogu držati na oku. Ali u ovome me času uopće nije briga za to. Jedva stojim na nogama, bole me stopala, umorna sam i očajna.

Kad napokon sjednem, tražim pojas da se vežem. Ne nalazim ga pa tražim na sjedalu do moga, ali nema ga ni tamo. U tom trenu primjećujem da nitko od putnika nije vezan. To mi se čini vrlo nesigurno i opasno, ali valjda tako mora biti. Ovo je strana zemlja... Zemlja kojoj pripadam samo na papiru.

Kretanje vlaka me umiruje. Skidam cipele i sjedam na stopala kako bih ih ugrijala. Čvrsto umotana u jaknu, gledam kroz prozor i promatram Mjesec, koji ovdje djeluje tako taman i malen, tako jadan, kao da će se ugasiti. Oči mi se pune suzama koje mi se zatim slijevaju niz hladne

obraze. Čeznem za Mjesecom kakvoga poznajem, ponosnim Mjesecom punim snage i života, koji tako snažno sja da noću mogu vidjeti vlastitu sjenu. Naginjem glavu unazad i zatvaram oči.

Vlak vozi sve brže, a i moje misli jure jednakom brzinom. U duhu napuštam ovo mračno, hladno mjesto. Letim u prošlost. Pred mojim unutarnjim okom prolaze plave, bijele i zelene boje. Letim u toplinu, Sunce se smije, njegove zrake lete sa mnom, hvataju me, plešu oko mene i omataju moje tijelo ugodnom vrelinom. Vidim zelena polja, šarene gradove pune ljudi, duboke, mračne doline ispresijecane uskim rijekama i moćne, guste šume.

Zatim veliko more, koje se u svom beskrajju proteže sve do obzora. Sada pred sobom vidim svoju prašumu, koju volim više od svega: ponosna zelena stabla dokle god pogled seže – predivno rasprostrt sag boje smaragda; mekan, a opet moćan; zelen, a opet prepun raznovrsnih boja. Prizor koji sam vidjela već stotine puta, ali koji bi me ipak svaki puta iznova ispunio divljenjem i čuđenjem. Moćna džungla Irian Jaya – moj dom, Izgubljena dolina.

